

[Bertel Haarder]

Så mente finansministeren, at det ville være forkert, hvis man for tidligt låste sig fast på detaljer, sådan at man blokerer for de justeringer, som der altid vil være brug for i sidste øjeblik. Det er en væsentlig ting at tage op, for vi er jo ofte stillet over for, at der er så mange blokeringer, at vi ikke kan lave om på nogen ting, og det ville da være kedeligt, hvis en ny finanslovsprocedure førte til, at man lavede blokeringer. Men det har heller slet ikke været tanken, og finansministeren fik da også straks svar fra socialdemokratiets ordfører, hr. Camre, som lagde megen vægt på dette, at et folketing til enhver tid ville kunne lave om på sine egne beslutninger, og derfor bliver der ingen blokeringer overhovedet. Der bliver kun én forskel, nemlig den, at folketinget skal være med på at lave justeringen i sidste øjeblik. Det er den eneste blokering, finansministeren bliver stillet over for, og det kan måske nok for finansministeren være en betænkelig tanke, at hvis man nu i 1980 lægger en tilpas snæver ramme for 1982, og minsandten om folketinget så ikke nægter at lave om på den, sådan at man bliver nødt til at overholde den. Men den form for blokeringer, hvor folketinget tvinger sin finansminister og finansministeren derved tvinges til at tvinge sine kolleger til at overholde de rammer, folketinget har sat, burde vi da vist egentlig have lidt flere af. Hvis finansministeren kan komme med gode grunde og argumenter for, at man gerne vil flytte rundt på tingene, og derfor vil opfordre tinget til ved tredjebehandlingen at lave om på rammerne dér og dér, vil vi da lytte til argumenterne. Der er intet, der forhindrer os i at gå med til det, men der er bare det ved det, at finansministeren ikke længere vil kunne bruge det argument, at vi ikke kan nå det. Det er argumentet: »vi kan ikke nå det, der er for kort tid«, som skal fjernes. Det er det, som finanspolitiske ordførere, jeg tror fra samtlige partier, har grædt over december efter december, og tidligere var det i marts efter marts, dette, at man ikke kan nå at lave om på det, der skal træde i kraft ganske kort tid efter.

Så nævnte finansministeren, at budgetdegørelsen jo rummer nogle tal for de følgende år. Ja, det gør den, men folketinget tager ikke stilling til dem, og det får mig til at understrege, at det afgørende i forslaget her ikke er, at man skal sætte embedsmænd-

ne i gang med en hel masse nyt, men blot, at man skal give folketinget lejlighed til lidt før det tidspunkt, hvor der alligevel laves nogle rammer, at give folketinget lejlighed til at snakke med om, hvad det skal være for nogle rammer. Det er i virkeligheden det eneste, der er nyt i forslaget, og derfor vil jeg gerne sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at det historiske perspektiv, som jeg ruller op i fremsættelses-talen, er et perspektiv, hvor jeg sammenligner vores nuværende situation med folketingets situation i provisorietiden, som jo lå især i 1880'erne, hr. Bilgrav-Nielsen, og ikke i 1901; mellem provisorietiden og 1901 gik der lang tid, hvor vi havde højreregeringer, som faktisk åd af folketingets finansudvalgs hånd, og som fik alle sine udgifter godkendt i folketinget, så her kan mine historiekundskaber altså godt måle sig med hr. Bilgrav-Nielsens. Det var provisorietiden, jeg sammenlignede med, fordi i provisorietiden kunne regeringen nemlig styre finanserne uden om folketinget, og spørgsmålet er, om ikke regeringen kan gøre det samme i dag, simpelt hen ved at fremsætte en finanslov sent og med tilstrækkelig mange budgetreguleringskonti, der ikke er udfyldt, sådan som hr. Wilhjelms helt rigtigt har påpeget. Han har fuldstændig ret i, at allerede i dag bryder man selv den 4 måneders frist, der er, ved at lægge tingene så sent frem, at folketinget står komplet magtesløst i processen, og derfor er dette selvfølgelig en sag, som angår forholdet mellem den udøvende magt og den lovgivende magt. Jeg har ikke noget som helst ønske om, at man skal begrænse regeringers mulighed for at regere, på ingen måde, men vi har brug for, at regeringen får flere midler til at kunne regere med end i dag. Dér, hvor folketinget har en politisk vilje, som udtrykkes i taler og på anden måde, og hvor det viser sig, at denne vilje ikke kan trænge igennem, fordi proceduren forhindrer det, må vi da lave proceduren om, og det er det, det drejer sig om.

Jeg vil gerne takke hr. Camre for et indlæg, som var åbent og positivt, og også for, at han så klart forklarede finansministeren, at der ikke er nogen blokering i det, men at folketinget til enhver tid kan lave om på sine egne budgetteringsrammer – det kan man gøre lige i allersidste øjeblik – hvorved finansministerens argumentation falder bort.

Hr. Bilgrav-Nielsen var inde på, at venstre vist er begyndt med resultatet, og så har man